

(reportáž z předávání Libušiny harfy v klubu Rybanaruby)

Nejprve, aby nedošlo k omylu. V žádném případě se nebudu jako autor v rámci reportáže svěřovat s ničím osobním, byť by toho bylo hodně. Spíš jsem zvyklý v zaměstnání na to, že se mi svěřují jiní. Titulek jsem zvolil v podstatě jako citát z vystoupení jednoho báječného písničkáře, o kterém bude řeč dále.

Můj spolužák z tanečních, které jsem nedochodil, a v podstatě celoživotní soused Karel Vidimský Cimbura, 9. listopadu 2005 ve vinohradském klubu Rybanaruby uspořádal další večer v rámci cyklu **Co je nového**. Tentokrát byl večer bonusem v rámci festivalu Notování pod Vyšehradem, kdy minulý ročník svorně vyhráli **Tereza Terčová a Petr Ovsenák s Honzou Řepkou** neboli **Nestíháme**.

V rámci protokolu, nad nímž by jásal i novodobý Guth - Jarkovský Ladislav Špaček, si cenu v podobě Libušiny harfy jako první ponechala Tereza a v onen večer ji měla slavnostně předat těm druhým, kteří byli také první, tedy Petrovi a Honzovi. Cena

Nestíháme

foto: Tomáš Pohl ©

byla v původní podobě cestovní valchy objevena v Belmondově domácnosti, a poté byla vyzdobena všeuštěm Cimburou například nápisem: Kdo hraje, nezlobí. Především jsou na harfě jména vítězů. Protože v dramaturgii nemá bonton (tedy nikoliv nakladatelství) vůbec co pohledávat, o čemž jsem se přesvědčil při přípravě Folkomínu, byla dána přednost mužům.

Oba členové **Nestíháme**, zejména Honza Řepka, byli stále ještě pod vlivem pondělního vystoupení Boba Dylana. Takže první zazněla "dylanovka" s českým textem Honzy. Myslím, že v originále se jmenuje *Love minus Zero*. Dylanovi texty byly mnohokrát

Dovolíte mi, abych se vám s necím sveril ?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 28 Listopad 2005 04:00

vykládány. Ostatně jako u všech slovesných děl, která se vymykají běžnému klišé, zaběhnutému slovosledu, rutině. O to těžší je jim dát českou podobu, která by dokázala udržet původního ducha autora, ale zároveň byla sama o sobě něčím novým. Například u snad nejznámější písně Boba Dylana

Blowin' in the Wind

jsem byl svědkem spousty nepovedených pokusů pod heslem "

hlavně ať je to protestsong

". Kluci z Nestíháme mě však přesvědčují o tom, že má - li člověk srdce v těle, daří se a to velmi. Většina písní hraných ten večer Nestíháme byla však původní tvorba. Na první pohled jakoby úsměvný příběh o tom, jaké je to dostat dovolenou na Sibiři, ale ve vyznění až zamrazí. Pak zněly známé písně jako například

Kdosi mi řek

nebo

Čertovo jezero

inspirované láskou k Šumavě.

Jenže to nebylo nic proti novince zatím příliš nehrané a bez oficiálního názvu. Novinka zazněla jako přídavek. Složil ji Honza, když viděl dokument o teroristickém útoku ve známém moskevském divadle Na Tagance. Teroristé vtrhli do divadla a vzhledem k velmi netradičnímu pojetí tohoto divadla, si někteří diváci mysleli, že zbraně patří k ději. Útok skončil vypuštěním plynu označeného jen jako nervový, jenže v SSSR i v současném Rusku je všechno jinak, vždyť Uljanov byl Lenin a Džugašvili byl Stalin. Obětí bylo mnoho. V písní nesené dylanovským duchem Honza Řepka reprodukuje rozhovor mezi teroristkou a divákem v divadle. Jsou to jiní Nestíháme než je znáte, ale je moc dobře, že ta píseň vznikla a přál bych si, abyste ji taky slyšeli. Šel mi po zádech mráz, ale nejen z tragiky příběhu. Honzo, díky.

Mezitím Cimbura dohodl s diváky, že přestávka nebude a vyzval Terezu Terčovou, aby předala Petrovi a Honzovi Libušinu harfu, což se za bouřlivého aplausu také stalo. Jen mám podle dosavadního průběhu Notování pocit, že by příští rok mohlo být předáváno i víckrát než jednou.

Spolumajitele harfy pak vystřídal host, jehož citát jsem si vypůjčil do titulku, písničkář **Jarda Urbánek**

Z

Duchova. Stejně jako u

Duchcovský Jarde Urbánek

foto: Tomáš Pohl ©

Franty Vlčka, tak i u Jardy Urbánka byste se marně pídili po alespoň jednom album vydaném u velké firmy. Jarda Urbánek v žádném případě nemůže sázet na bujaré mládí a optimistický vzhled. Jeho umělecký dojem (hodnota z krasobruslení, že) je založen na spojení velmi originálního mluveného slova s velmi originálními tématy písní.

Čím začít? V mluveném slově se Jarda publiku omlouvá za to, že by se chtěl s něčím svěřit. Nejprve sdělí, že jeho rodná obec Duchcov, poznamenaná předsmrtným odkazem G. Cassanovy, poznamenala milostný život všech mužů, od nichž místní ženy očekávají to, o čem se dočtou v pamětech onoho zámeckého knihovníka. V důsledku této masové psychózy se nerodí žádné děti a posledním narozeným dítětem je právě Jarda. Jindy se Jarda svěřuje s bojem proti krizi středního věku, kdy muži v jeho věkové kategorii se zamilovávají do mladších žen. Jarda krizi řešil tím, že se zamiloval do vlastní ženy. Jarda pak zpívá o lásce v různých podobách. V písni *Zamilovanej* se Jarda dopustil tolika krásných surrealistických obrátů a spojení, že jsem litoval své neznalosti těsnopisu. Jenže ono se v záchvatu smíchu píše špatně i těsnopisem, zejména, když se vedle vás směje Cimbura. Pamatuji se jen verš "

stříbrná housenka mi ztratila holení

". Jarda ale zpívá i o lásce k praseti či spíše k řízku nebo o lásce žárovky a objímky. V písni *Tužková baterie*

, která "

řádící ve střevech vibrátorů chce být tužkou

" líčí touhu baterie se umělecky prosadit. Zazněla i známá Spermie popisující poeticky duševní stav spermie u plození a

Prenatálek

, který na další části časové osy popisuje duševní pohody lidského plodu. Jarda se svěřil i se seznámením s pokyny lékaře pro případ průjmu. Myslím, že publikum rozmetala na kusy věta: "

Lehčí typy průjmu lze řešit telefonicky

". Jarda ještě něco přidal a šel si sednout ke své ženě Evě, do níž se znovu zamiloval a která mu prý při vzniku písně

Opuštěný

sdělila, že si písní předpověděl svou budoucnost.

Po smršti v podobě tohoto písničkáře nastalo uklidnění, protože na pódium vstoupila s kytarou

Tereza Terčová

. Svěřila se, že má na Ježkově konzervatoři hodně baletu a akrobacie a všechno ji bolí. Pozvala diváky i na čtvrtek 10. 11. 2005, kdy měla vystupovat s

Mirkem Kováříkem

. Při ladění mezi skladbami Tereza litovala, že nemá Jardův dar svěřování se, ale myslím, že i tak je dnes Tereza zkušený borec jeviště, který utáhne i průvodní slovo. Zněl postupně známý repertoár jako

Dovolíte mi, abych se vám s necím sveril ?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 28 Listopad 2005 04:00

Nejdelší tunel světa

,
Looking on the Eyes of Love

,
Proklínám

,
Pouštní chrám

,
Království múz

, ale i jedna novinka s názvem

Na křídlech Pegasů

, stvořená s jejím přítelem Danem Švecem. A tak krásně letěl čas, který není v takových chvílích vnímán. V přídávku

Mít rád bližního svého

, kde se někteří z nás neuměle přidali (mluvím hlavně za sebe) se Tereza odpojila od lajny, jenž v Rybářaruby to je právě to pravé.

Kdybych chtěl na závěr použít novinářskou frázi, napíšu: Byl to hezký večer plný vtipného slova a pěkných písní. Raděj dodávám: Bylo mi moc fajn.

Další akce v rámci cyklu ***Co je nového můžete*** navštívit 15. února 2006, 15. března 2006, 19. dubna 2006 a 17. května 2006. Zcela jistě cyklus uzavře báječná kapela

MY3.avi

a účast přislíbili mimo jiné duo

Nestiháme

,
Martina Trchová a Karolína Skalníková

či duo

Koubová - Henel

. Je tedy na co se těšit. Tak nezapomeňte, každou třetí středu v měsíci ahoj v Rybářaruby.